

Hoofdstuk een

In het voorjaar vertelde mevrouw Bosnall, onze lerares Frans, ons het allergaafste nieuws ooit.

Kijk, normaal gesproken vind ik Frans niet echt een leuk vak. Het is te moeilijk en het lukt me gewoon niet die woorden te onthouden, iets wat mijn überslimme beste vriendin Vita wel kan. Maar mevrouw Bosnall is cool, met haar glimmende rode Dr. Martens en korte blonde kapsel. Ze heeft ooit in Frankrijk gewoond en door haar verhalen over de chique kleding en hippe cafés waar de warme chocolademelk letterlijk vloeibare chocolade is, stond Frankrijk bovenaan het lijstje met plekken waar Vita, ik en Miles, het derde lid van ons clubje, naartoe wilden.

Op de dag van de mededeling moesten we in groepjes gesprekken voeren over wat we wilden doen als we volwassen waren.

'Je veux être boulangère,' zei Vita zelfverzekerd.

'Je wilt slager worden?' gokte Miles.

'Nee!' lachte ze. 'Je weet toch dat ik banketbakker wil worden, Miles? Dat is mijn grote droom.'

'O, ja, natuurlijk.' Hij sloeg met zijn vlakke hand tegen zijn voorhoofd. 'Frans is niet mijn beste vak.'

'Je meent het.' Vita schudde meewarig haar hoofd.

'Et toi, Miles?'

'*Je veux être programmeur informatique,*

antwoordde hij meteen. 'Dat betekent computer-programmeur. Heb ik net gegoogeld.' Hij draaide zich naar mij toe. 'Et toi, Maya?'

Ik wachtte even met antwoorden. 'Nou, ik heb een tijdje terug bedacht dat ik iets anders wil worden, maar ik heb geen idee hoe ik dat in het Frans moet zeggen.'

'Wat dan?' vroeg Miles. 'Laat me raden: dramaqueen?'

'Hé!' Ik gaf hem een duw. Toen ik jonger was, wilde ik het liefst actrice worden. Maar nu... 'Ik wil *content creator* worden. Dat lijkt me super: video's maken en samenwerken met allerlei coole merken. En omdat ik maar één been heb, krijg ik honderd procent zeker weten veel volgers.'

Ik had vrij lang nodig gehad om me aan te passen aan mijn nieuwe situatie nadat ik in het eerste jaar op de middelbare school door een auto was geschept. Ik was daarbij ernstig gewond geraakt en mijn rechterbeen moest net onder de knie worden afgezet. Twaalf jaar lang had ik gewoon twee benen gehad, dus het was niet makkelijk om

te wennen aan een leven met maar één been. Zowel lichamelijk als mentaal was het zwaar. Ik kreeg maandenlang fysiotherapie en moest hard werken aan mijn kracht en evenwicht. Uiteindelijk lukte het me om mijn nieuwe leven te accepteren. Natuurlijk had ik nog steeds af en toe een rotdag, maar ik kon (meestal) wel lachen om mezelf en positief blijven. Mijn beste vrienden hielpen me daar absoluut bij.

‘Ja, zo zou je het kunnen bekijken.’ Vita klonk niet zeker.

‘Ik denk dat het *influenceuse* is trouwens,’ zei Miles. Hij hield zijn telefoon onder de tafel en liet ons stiekem Google Translate zien. ‘Ik was ervan uitgegaan dat dat niet in de ouderwetse woordenboeken van school zou staan, dus heb ik het even opgezocht.’

Ik knikte. ‘Nice. *Merci*.’

‘Maar denk je dat je daar echt geld mee kunt verdienen, Maya?’ vroeg Vita.

‘Tuurlijk kan ze dat! Als ze een paar miljoen volgers krijgt,’ reageerde Miles.

‘En die krijg ik,’ zei ik snel. ‘Weet je nog dat account dat je me liet zien? CallyKanHet? Van die influencer Cally Morgan met dat geamputeerde been? Zo wil ik ook zijn, maar dan nog veel groter.’

‘Hm, als er één ding is dat ik weet van jou, Maya, is dat je het nooit opgeeft.’ Vita glimlachte.

‘Ga voor die droom, *girl!*’ Miles grinnikte.

‘Attentie, allemaal!’ Mevrouw Bosnall klapte in haar handen en het geklets werd langzaam minder. ‘We hebben nog zo’n vijf minuten te gaan. Voordat de bel gaat, heb ik jullie iets heel spannends te vertellen.’

Onmiddellijk klonk het van alle kanten ‘sssh’. Het woord ‘spannend’ werd niet vaak gebruikt in de Franse les.

‘Wat zou het zijn?’ fluisterde ik tegen Vita en Miles.

‘De rest van het jaar geen huiswerk?’ fluisterde Miles terug. ‘Dat zou pas goed nieuws zijn!’

‘Sssh,’ deed Vita. ‘Ze gaat het vertellen.’

‘Ik heb nieuws over de jaarlijkse uitwisseling met Frankrijk,’ zei mevrouw Bosnall. ‘Zoals jullie weten wordt er elk jaar een uitwisseling met een school in Frankrijk georganiseerd. De tweedejaarsleerlingen logeren dan bij een gastgezin om een idee te krijgen van het leven in Frankrijk. Het grote nieuws is dat de school waarmee we dit jaar contact hebben een school in Parijs is.’

Op uitwisseling naar Parijs! Met mijn beste vrienden! Ik voelde de opwindende door mijn hele lijf gaan. Naast me zat Vita woest te knikken. Haar oudere zus, Lilli, die nu in

Liverpool studeerde, was ook in het tweede jaar op uitwisseling geweest naar Frankrijk en daardoor keek Vita hier al sinds de eerste dag op de middelbare school naar uit.

‘Het is een fantastische gelegenheid om jullie Frans te oefenen,’ vertelde mevrouw Bosnall. ‘Wanneer we daar zijn, hebben we een druk programma met allerlei activiteiten. We gaan natuurlijk Parijs verkennen en we gaan zelfs een dag naar Disneyland. Ik leg een inschrijfformulier in mijn vakje bij de lerarenkamer en hoop natuurlijk dat jullie allemaal meegaan.’

Het lokaal gonsde van opwinding. Alle leerlingen wilden van elkaar weten wie er meeging. Het leek erop dat de meesten er heel veel zin in hadden.

‘Disneyland!’ grijnsde Miles. ‘Ik ben gek op pretparken. OMG, kom maar door!’

‘Misschien kan ik in Parijs wel naar een echte patisserie,’ zei Vita. ‘O, misschien kunnen we zelfs naar die nieuwe zaak, de Jellycat Patisserie! Hebben jullie dat gezien op TikTok?’

Miles en ik keken elkaar even aan en schudden toen beiden ons hoofd.

‘Dat is echt zo cool! Die zaak zit in het warenhuis Galeries Lafayette en de mensen die er werken, zijn

allemaal verkleed als banketbakkers. Je kiest dan een knuffel uit en die doen ze in een taartdoos en dan strooien ze er zogenaamd poedersuiker over en spuiten ze er slagroom op en zo. Mijn lievelings is die knuffel in de vorm van een chocoladebroodje. Die is zoouou cute.’

‘Ik denk dat ik een baret ga dragen,’ zei Miles. ‘Dan wordt dat zeg maar mijn nieuwe look. Denk je dat een baret mij zou staan?’

‘O, vast wel! Ik grinnikte. ‘*Très chic*.’

Ik draaide me om naar de rij achter ons, waar Sophie met haar vriendinnen Jodie en Lisa zat. Jodie had het over een of ander nieuw Frans make-upmerk waar ze over had gehoord. Mijn ogen ontmoetten die van Sophie en we glimlachten.

‘Wat zeg je ervan, Soof?’ vroeg ik. ‘Ga jij ook mee naar Frankrijk?’

Sophie was vroeger mijn beste vriendin. Maar na het ongeluk, toen ik mijn been kwijtraakte, deed ze erg vreemd. Ze kwam niet op bezoek in het ziekenhuis en zocht ook helemaal geen contact, wat Vita en Miles wel deden. Toen ik in het tweede jaar weer naar school kon, hoorde zij inmiddels bij de ‘coole meiden’, Jodie en Lisa. Het was allemaal erg ongemakkelijk en we kregen zelfs ruzie. We

hebben het uiteindelijk bijgelegd en praten nu wel weer met elkaar, maar ik besepte toen wel wie mijn echte vrienden waren: Vita en Miles. Zij steunden me altijd en vergaten me niet. Ze bleven me trouw in een heel moeilijke tijd. Ondanks alles had ik toch met Sophie te doen: haar vader was er een paar maanden geleden vandoor gegaan en ik wist dat Sophie en haar moeder het daar erg moeilijk mee hadden.

‘Ik denk niet dat ik ga,’ zei ze terwijl ze haar schouders een beetje ophaalde. ‘Ik wil mijn moeder liever niet alleen laten nu.’

‘Tuurlijk,’ zei ik. ‘Dat snap ik wel.’

‘We zullen je missen, Soof,’ zei Lisa.

‘We nemen wel een lipstick van Violette voor je mee,’ knikte Jodie.

‘En jij dan, Maya?’ vroeg Vita. ‘Zie jij het zitten?’

‘Wat dacht je zelf? Natuurlijk!’ Ik lachte. ‘Parijs is mijn droom! Je weet dat ik compleet geobsedeerd ben door die Netflixserie, *Emily in Paris*. En ik wil zo graag de Eiffeltoren zien. Ik heb gehoord dat die ’s avonds prachtig verlicht is.’

‘Misschien logeren we wel ergens met uitzicht op de Eiffeltoren.’ Vita’s ogen glinsterden. ‘Dat zou echt geweldig zijn.’

Ik zag het helemaal voor me: ik zou daar 's morgens vroeg de gordijnen opentrekken en dan een selfie nemen met de Eiffeltoren op de achtergrond. Alsof ik zelf de hoofdrol speelde in een tv-serie.

'We kunnen elke dag crêpes met hazelnootpasta eten.' Miles klopte op zijn buik. 'O, en wafels en croissants.'

'En slakken?' zei Vita plagerig.

'Absoluut,' lachte hij. 'En ik heb nu al zin in kikkerbiljetjes bij de lunch.'

'Het wordt echt geweldig.' Ik grinnikte. 'Alhoewel... er is nog wel één klein probleempje...'

'Wat dan?' vroeg Vita.

'M'n ouders.'

'Oei.' Vita keek me vol begrip aan. 'Dat is wel een dingetje inderdaad.'

Papa en mama waren sinds het ongeluk superbezorgd. Mama had zelfs haar baan als onderzoeker opgezegd om voor me te zorgen. Ik mocht ook een hele tijd niet met de bus naar school en werd elke dag met de auto gebracht. Gelukkig was mama nu weer gewoon aan het werk en waren mijn ouders een stuk relaxter. Maar ik had het vermoeden dat een reisje naar Parijs voor hen misschien net wat te veel van het goede was.

‘Ik weet zeker dat jij ze wel kunt overhalen, Maya,’ zei Miles.

‘Misschien moet je vooral benadrukken hoe goed het is voor je Frans,’ stelde Vita voor. ‘Zo pak ik het straks ook aan. Als ik er betere cijfers door krijg, gaan m’n ouders echt wel akkoord.’

‘En zeg dat wij ook allebei meegaan,’ zei Miles. ‘Ze weten dat wij goed op je zullen letten.’

‘Dat is zo,’ antwoordde ik. ‘Dank jullie wel. Jullie zijn echt de allerbeste vrienden ooit.’

‘Je mag nooit vergeten dat we er altijd voor je zullen zijn.’ Vita glimlachte en ik trok haar naar me toe om haar een knuffel te geven.

Toen we daarna naar de kantine liepen, was ik blij en vol goede moed. We hadden nog één lesuur na de pauze en daarna zou Operatie Ouders Overtuigen van start gaan.

Mijn hand trilde toen ik de sleutel in het slot van de voordeur stak.

‘Ik ben thuis!’ riep ik.

‘In de keuken, Maya!’ riep papa terug.

Ik ging op de tweede traptrede zitten om mijn schoenen uit te doen, slingerde mijn rugzak de hal in en hing mijn jas aan de kapstok naast de voordeur. Toen haalde ik heel diep adem en liep naar de keuken.

‘Fijn dat je er bent, Magische Maya.’ Papa stond uien te snijden. Over zijn overall met verfspetters droeg hij een gestreept schort met de tekst ‘chef-kok’ erop. Hierdoor wist ik dat hij de hele dag in zijn studio, met andere woorden: het tuinschuurtje, had zitten schilderen. ‘Hoe was het op school?’

‘Goed hoor.’ Ik sloeg mijn armen om zijn middel en hij gaf me een kus op mijn hoofd. ‘Heb jij lekker gewerkt?’

‘Ik had een vrij productieve dag.’ Hij schoof de uien in een pan en strooide er specerijen over. ‘Het tweede schilderij voor Café Abby is klaar. Het gaat lekker.’

‘Mooi zo.’ Ik glimlachte. Ik vond het een cool idee dat als ik straks warme chocolademelk ging drinken in Café Abby, het café van een van de moeders van Miles, daar een schilderij van papa hing.

‘We eten kipcurry vanavond,’ zei papa. ‘Ik hoop dat je honger hebt.’

‘Het ruikt heerlijk.’ Ik snoof tevreden de geur op. ‘Waar is mama?’

‘Die is net thuis van het lab. Ze is zich aan het omkleden.’

Ik liep naar de hoek van de keuken, waar een gigantische caviakooi stond. Overdag deed mama wetenschappelijk onderzoek in een laboratorium, maar in het weekend fokte ze cavia’s.

‘Hallo, jongens,’ zei ik terwijl ik me bukte om mijn favoriet, Harry Styles, even te aaien. Hij piepte zachtjes toen ik met mijn vingers door zijn lange, zachte bruine vacht kriebelde. Elton John, onze oudste cavia, werd jaloers en hobbelde snel naar me toe. Hij hield zijn kopje omhoog en keek beledigd naar me.

‘Oké, oké.’ Ik gaf hem zijn zin en krabbelde hem achter zijn oren. ‘Jullie komen allemaal aan de beurt. Je hoeft niet zo te duwen, Elton.’

Alsof ze wilde laten weten dat zij er ook nog was, stak onze diva, Mariah Carey, haar kopje piepend in de lucht. Ze was de laatste weken enorm gegroeid, want ze was drachtig. Ik aaide haar zijdezachte blonde vacht en ze wiebelde tevreden met haar kopje.

‘Ik ben zo benieuwd naar jouw kindjes,’ zei ik tegen haar.

‘Ik denk niet dat je nog lang hoeft te wachten,’ zei papa.

‘We kunnen maar beter gaan nadenken over de namen.’

‘Ja, leuk!’ Ik lachte. ‘Ik zal eens kijken naar welke

beroemdheden we de nieuwe cavia's kunnen noemen!

'Hoorde ik daar de voordeur?' Mama verscheen in de deuropening. Ze droeg haar pyjama en badjas. Als ze thuiskwam, trok ze het liefst zo snel mogelijk haar nette kleren uit. 'Hi, Maya! Wat ben je vroeg thuis.'

'Ik ben gaan rennen zodra de bel ging.' Ik kwam overeind om haar een knuffel te geven. 'Er is vandaag zoiets gaafs gebeurd op school. Ik moest echt zo snel mogelijk naar huis om het jullie te vertellen.'

'O?' Papa keek verbaasd en reikte mama een glas koude witte wijn aan. Mama nam dankbaar een flinke slok.

'Mmm. Hier had ik echt zin in na een dag achter de microscoop. Dank je wel, schat. Maar vertel, Maya. Wat is er gebeurd?'

'Nou...' Ik haalde even diep adem. 'Mevrouw Bosnall heeft verteld over de schoolreis van dit jaar. We gaan op uitwisseling. Naar Frankrijk, naar Parijs!'

Mama keek papa aan en ik voelde mijn hart tekeergaan. Wat ging er door haar hoofd? Ik kruiste automatisch de vingers van beide handen. Papa deed als eerste zijn mond open.

'Dat klinkt heel erg leuk,' zei hij bedachtzaam terwijl hij in de pan met curry roerde. 'Gaan Vita en Miles ook?'

Ik knikte en spande mijn vingers nog harder aan. 'Ja. Vita's ouders denken dat het heel goed voor haar Frans zal zijn.'

'Dat is zeker waar,' zei mama. 'Ik herinner me mijn eigen uitwisseling naar Frankrijk nog. Lang geleden. We gingen naar een klein dorp in Normandië en het gastgezin waar ik logeerde, sprak bijna geen Engels. Dat was best lastig, maar Celine was een ontzettend aardig meisje. We hebben elkaar nog een poosje met kerst een kaart gestuurd, maar toen ik naar de universiteit ging, zijn we...'

'Mam,' onderbrak ik haar. Ik had inmiddels kramp in mijn vingers. Ik haalde ze uit de knoop en masseerde ze voorzichtig. 'Kunnen we het alsjeblieft even over mijn reis hebben?'

'Sorry, ja.' Ze bewoog haar hoofd even, alsof ze het verleden van zich af schudde. 'Ik wilde alleen maar zeggen dat het beslist een mooie ervaring zou zijn, Maya. Maar het is wel een beetje lastig nu, met jouw been. Denk je zelf dat je het zou redden?'

Ik stond tegen het aanrecht geleund en keek omlaag naar mijn prothesebeen. Het was roze en glinsterend. In het begin, toen ik net mijn been kwijt was, wilde ik dat vooral verbergen. Ik had een huidkleurige prothese en droeg het

liefst lange, baggy broeken. Tegenwoordig was ik een stuk zelfverzekerder en droeg ik met trots rokjes naar school – een duidelijk teken dat ik er niet mee zat dat mensen naar me keken. Ik vond het zelfs niet meer pijnlijk als ik voor de spiegel stond. In de meeste gevallen keken mensen naar me omdat ze nieuwsgierig waren, niet omdat ze een mening over me hadden of omdat ze vervelend waren. Natuurlijk had ik af en toe nog wel een slechte dag en dan voelde ik me niet zo stoer, maar meestal was ik mijn oude vertrouwde zelfverzekerde ik. Ik was Maya Bright en ik kon alles.

‘Mam, echt wel, ik kan dat,’ reageerde ik vrij fel. Ik vond het frustrerend dat ze aan me twijfelde. Een poos geleden had ik leren rolschaatsen. En als ik dat kon, kon ik toch zeker ook wel naar Frankrijk?

‘Natuurlijk kun je dat, Magische Maya,’ suste papa. ‘We zijn gewoon erg voorzichtig met jou.’

‘Dit is wel even wat anders dan met de bus naar school, Maya,’ zei mama. ‘Je bent in een heel ander land. Als er wat gebeurt, kunnen we niet meteen bij je zijn.’

‘Maar mijn vrienden zijn er wel,’ smeekte ik. ‘En de leraren. Mevrouw Bosnall zou echt wel goed voor me zorgen, dat weet ik gewoon.’

‘We zeggen niet dat het niet mag, lieverd,’ zei papa. ‘We moeten er alleen nog even goed over nadenken, oké?’

‘Ik denk dat het verstandig is als wij even met mevrouw Bosnall gaan praten,’ reageerde mama. ‘Dan kunnen we daarna bedenken hoe we dit het best kunnen aanpakken en wat voor hulp je daar nodig hebt. Laten we morgen even op school langsgaan, Pip.’

‘Goed plan.’ Papa knikte.

‘Jongens, alsjeblieft... Dat is echt niet nodig.’ In mijn hoofd zag ik mijn ouders de school binnen banjeren – het idee alleen al bezorgde me koude rillingen. ‘Ik heb echt geen speciale behandeling nodig. Het komt heus goed. Ik wil gewoon net als alle anderen zijn.’

‘Dat snap ik, Maya,’ zei mama geruststellend. ‘Maar je vader en ik zouden een stuk geruster zijn als we hier even met school over zouden praten. We maken er heus geen drama van, dat beloof ik je. Je merkt niet eens dat we langs zijn geweest.’

Ik zuchtte. Het had duidelijk geen zin om hierover in discussie te gaan. Eerlijk gezegd was ik allang blij dat ze niet meteen ‘nee’ hadden gezegd. Ik moest terugdenken aan die keer dat mama erachter was gekomen dat ik elke dag op school de trap moest nemen om op de eerste en

tweede verdieping te komen. Ze had toen de school gebeld en ze 'flink de waarheid gezegd', zoals ze het zelf omschreef. En daar had ze het niet bij gelaten: ze stuurde voortdurend e-mails en bleef bellen tot er uiteindelijk aanpassingen waren gedaan die het leven op school makkelijker moesten maken voor mensen met een beperking. Er waren zelfs trapliften geïnstalleerd en dat betekende dat ik, mocht dat later nodig zijn, ook met een rolstoel naar de bovenste verdiepingen kon. Het was soms dus best fijn als mama zich ergens mee bemoeide.

'Fijn dat je zoveel geduld hebt met ons, Magische Maya.' Papa trok me naar zich toe en knuffelde me. 'We willen alleen maar dat het goed met je gaat.'

'Weet ik.'

'We houden van je.' Mama kwam naar ons toe en knuffelde mee.

'Weet ik ook.'

En ik wist ook écht wel dat mijn ouders van me hielden. Ik vond het alleen afschuwelijk dat ik een speciale behandeling zou krijgen. Ik was dertien! Waarom kon ik geen normaal leven leiden?

'Goed!' Papa klapte in zijn handen. 'Wie heeft er honger?'

